

Lieve lezers, beste allemaal,

Op een bescheiden manier wil ik hier bij jullie zijn – en mijn korte bijdrage wil ik graag stofferen met verzen – kort of wat langer – uit gedichten die moeizaam (een eufemisme in mijn geval) tot stand kwamen, in vogelvlucht gevangen en aan mijn pc toevertrouwd. Daar – en – echt waar! Ik leerde al schrappen en na begeleidingscommentaar ook vaak naar lucht happen. Om dan met een allitererend *'wissen zo wijs'* mijn gedachten *'hun weg te laten vinden, en verder te zien vliegen'* naar gevoelige zielen. Concreet en nu vandaag speciaal ook naar jullie, lieve luisteraars en supporters van de poëzie. En wie ben ik? *'Als jonge, gezellige zestiger/ weet ik nog de weg door een bocht / wat scherper of ruimer te nemen.* Tijdens mijn tocht doorheen het poëzielandschap waarin ik me al vele jaren ietwat moeizaam beweeg, laat ik me gedwee leiden door *'haarspeldbochten die me al weer eens vaker uit de bol laten springen'*. En *'Ben ik weer eens in de war, dan wakker geschud en beginnen/ met een deuntje op de notenbalk/ een toonhoogte hoger van plezier/ zingen omdat ik zojuist/ een weer te diepe put ontweek.'* Sorry dat ik even verder dein op eigen verzen die vaak sterk autobiografisch zijn. Zo groei ik langzaam, en word ik *'Opgewassen tegen spijkers en valkuilen/ op reis wordt soms de doorgang voor stoelen/ verhinderd voor Mensen met of zonder wielen/ onder hun voeten; net hetzelfde streven/ naar gezond ouder worden. Daarin heb ik/wel meer dan eens zin in.'*

En ja, poëzie werkt als zingeving. Het creatief betekenis geven aan herinneringen, vaak na herkauwen en herwerken *'moeizaam milder gemaakt'*. Toch – en neem het mij niet kwalijk - *'blijft in mijn hoofd dan vaak een blauwdruk na – niet uit te gommen,* 'want welllicht nog niet helemaal verteerd. Toch al aan jullie, lieve luisteraars en lezers toevertrouwd. Tot slot verwijst ik graag naar de woorden van Stef Bos waarin ik me bescheiden herken, die zijn poëtische teksten verwoordt als *'een klein standbeeld oprichten met foto's die in een reis door de tijd zijn genomen.'* Wat ben ik blij dat ik vandaag wat dichterbij jullie mocht zijn.

*en dobberen in één schuitje
met die ene roeispaan*

*die niet in mijn hand ligt
trachten op koers te blijven*

*vooruit spartelen
met slappe benen*

*op een woelige zee
blijf ik naar boven kijken*

Katelijnn Vijncke